

Formanden: Det ærede 2det Medlem for 11te Kreds (Th. Nielsen) har Ordet for en kort Bemærkning.

Th. Nielsen: Jeg skal ikke komme ind paa en Smødegaaelse af alle de Bemærkninger, som det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Oct. Hansen) henvendte til mig. Skulde jeg det, vilde det tage meget lang Tid, og hertil anser jeg Tingets Tid for alt for kostbar, lige som jeg ogsaa mener, at det, som det ærede Medlem har fremført, ikke har den Vigtighed, at en Smødegaaelse behøves. Der er imidlertid et Par Rettelser af det, som det ærede Medlem har sagt; jeg ønsker at fremkomme med: Det angaar først det af mig brugte Udtryk, „et politiserende Folk“, som den ærede sidste Taler ogsaa var ved at falde i Staver over. Lad mig straks tilføje til dette Udtryk, at jeg har ment, at et politiserende Folk let glemmer de økonomiske Opgaver, og at jeg træder, at det laa i Ordet, at det skulde betydde „et storpolitiserende Folk“. Jeg ved vel, at det engelske Folk er et politisk Folk, men noget andet er et storpolitisk Folk, og England er desuden et stort Folk og vi et lille, hvilket ogsaa gør en betydelig Forstel. Jeg tror fremdeles, at et lille Folk ikke skal være storpolitisk, for derved glemmer det den økonomiske Side af Livet og de Samfundsopgaver, som ligge naturlig for det.

Der næst klagede det ærede Medlem over, at jeg havde talt om et Ultimatum, og han antog, at jeg havde talt paa Udvalgets Begne. Nej, det befatter jeg mig ikke med. Det maa blive den ærede Ordførers Sag, og jeg antager overhovedet ikke, at der ved anden Behandling af en Sag stilles et Ultimatum. Kan man paavise Ting, der bør ændres i de stillede Forslag, er det jo netop Meningen med en anden Behandling, at der kan forhandles derom, og ud fra denne almindelige Betragtning kan der netop ikke foreligge et Ultimatum. Da jeg har haft Ordet saa nylig og saa rigelig, skal jeg ikke forlænge Diskussionen yderligere. Jeg tror, som sagt, ikke, at en Smødegaaelse af det ærede Medlems Bemærkninger behøves. — Kun den lille Bemærkning skal jeg endnu fremkomme med, at i 1874 var han Højremand i Folketinget, og da var jeg imod ham, da kæmpede vi imod hinanden i denne samme Sag. Det er da ganske i sin Orden, at vi nu atter komme til at staa imod hinanden, idet det ærede Medlem fremdeles staa paa et kjøbenhavnsk Standpunkt og jeg ikke. Stillingen er for saa vidt uforandret.

Formanden: Jeg skal, idet jeg giver det ærede 1ste Medlem for 8de Kreds (Breinholt) Ordet, i al Almindelighed bemærke — uden at det altsaa maa opfattes som sagt særlig til det ærede Medlem — at jeg antager, at det ærede Medlem og sikkert de allerfleste her i Salen dele mit Ønske om at bringe Sagen til Ende i Dag, og jeg beder de ærede følgende Talere om at have dette for Øje.

Breinholt: Jeg har tilladt mig at begære Ordet for at replicere til nogle Udtalelser imod mig, om end langt fra alle og efter den ærede Formands Opfordring færre, end jeg ellers vilde have gjort. Jeg skal først tillade mig at vende mig mod den ærede Indenrigsminister og sige, at det, at den ærede Indenrigsminister udtaler sig mod den af Mindretallet stillede Dagsorden, ikke var andet end, hvad vi forud havde ventet og naturlig maatte vente. Thi det er en Gængsaa, at en Minister ikke kan ønske, at et af ham fremsat Lovforslag standes ved en Dagsorden, og vi havde aldrig gjort os Illusioner om, at den ærede Minister skulde danne en Undtagelse fra denne almindelige Regel. Lige saa lidt har jeg for mit Bedkommende næret noget som helst svingvinst Haab om, at det ved Argumenter fra min Side skulde lykkes at faa den højtærede Minister til at indtage en anden Stilling til Dagsordenen end den, han straks indtog. Jeg har derfor troet, at det var bedst at tage det Parti at lade den Sten ligge, man ikke kan løfte. Kun den eneste lille Bemærkning vil jeg gerne tillade mig i Anledning af en af den højtærede Ministers Udtalelser, en Udtalelse, der forekom mig at være en lille Smule ubillig mod Dagsordenens Indhold. Den højtærede Minister lagde navnlig en stor Vægt paa den abnorme Størrelse, visse Kredse havde her i Hovedstaden, og da navnlig 5te og 1ste Kreds, og han vilde deraf godtgøre, at der i Virkeligheden trængtes til en hurtig Afhjælpning af dette abnorme Forhold og ansaa det for en bestemt Grund til, at en Dagsorden, der gik ud paa at lade Sagen ordne ved en Grundlovsforandring, ikke var heldig. Den højtærede Minister maa dog have set, at Dagsordenens Vedtagelse muligvis var den hurtigste Naade, hvorpaa det abnorme Forhold, der eksisterer her i Hovedstaden, kunde afhjælpes, idet den giver en Slags Opfordring til, at der ved Lov maatte gives den højtærede Minister en Bemyndigelse til at omfordele Kredsene her i København saaledes, at det abnorme omtrent fuldt ud forsvandt, i alt Fald næsten i samme Grad som efter det ærede Hvertals